

Sygn. akt **III AUa 1302/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wiesława Stachowiak

Sędziowie: Małgorzata Aleksandrowicz

Renata Pohl

Protokolant: Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2023 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **G. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o wypłatę odsetek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 16 września 2021 r. sygn. akt IV U 1144/21

oddala apelację.

Renata Pohl	Wiesława Stachowiak	Małgorzata Aleksandrowicz
-------------	---------------------	---------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 kwietnia 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił **G. K.** prawa do wypłaty odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia przedemerytalnego, gdyż decyzja w sprawie ustalenia do niego prawa została wydana w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, w związku z tym brak podstaw do ustalenia i wypłaty odsetek.

Odwołująca w odwołaniu od powyższej decyzji wniosła o jej zmianę i wypłatę odsetek ustawowych za opóźnienie za wydanie decyzji w przedmiocie przyznania prawa do świadczenia za okres od dnia 2.10.2018 r.

Wyrokiem z dnia 16 września 2021r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej **G. K.** prawo do odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od wypłaconych kwot świadczenia przedemerytalnego za okres od 01.11.2018 r. do 25.11.2019 r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Odwołująca G. K., urodzona (...) w dniu 1.10.2018 r. złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Organ rentowy decyzją z dnia 22.11.2018r. odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na nieudowodnienie okresu 30lat stażu pracy. Od decyzji tej wnioskodawczyni złożyła odwołanie. Po jego rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w sprawie sygn. akt IV U 1869/19, wyrokiem z dnia 29.01.2020r. oddalił odwołanie dzieląc argumentację pozwanego organu rentowego.

Apelację wniesioną od tego wyroku przez wnioskodawczynię Sąd Apelacyjny w Poznaniu uwzględnił wyrokiem z dnia 9.02.2021r. (sygn. akt III AUa 461/20) i przyznał wnioskodawczyni G. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od 2.10.2018 roku. Sąd Apelacyjny stwierdził, że wyrok Sądu Okręgowego i tym samym poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Z. należało zmienić i uwzględnić żądanie odwołującej. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji choć prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, to ze zgromadzonego materiału dowodowego wysnuł niewłaściwe wnioski. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, nie ma możliwości zakończenia działalności gospodarczej poprzez „likwidację pracodawcy”. W istniejącym stanie faktycznym Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że pracodawca rozwiązał stosunek pracy z odwołującą, zakończył prowadzenie działalności oraz że rzeczywistą przyczyną rozwiązania z odwołującą umowy o pracę była likwidacja pracodawcy i likwidacja miejsca pracy odwołującej. Stąd też wnioskodawczyni posiadała wymagany staż pracy wymagany przy likwidacji pracodawcy, czyli 25 lat.

Decyzją z dnia 9.04.2021r. organ rentowy, po otrzymaniu w dniu 18.03.2021r. orzeczenia Sądu Apelacyjnego i uzupełnieniu dokumentacji wykonał prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego wskazany wyżej i przyznał G. K. u prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 2.10.2018r. Należność przekazano 19.04.2021 roku.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie jest zasadne.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór w sprawie sprowadzał się do kwestii, czy organ rentowy wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 9.02.2021r. i wypłacając wnioskodawczyni należne jej świadczenie, opóźniał się z jego spełnieniem i czy opóźnienie to było następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

Sąd I instancji przytoczył następnie podstawę prawną rozstrzygnięcia, tj. art. 85 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisy § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r., Nr 12, poz. 104).

Terminy ustalania i wypłacania świadczeń z ubezpieczenia społecznego określają przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W świetle art. 118 ust. 1 tej ustawy, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Zgodnie natomiast z ust. 1a powołanego przepisu, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, o której mowa w ust. 4 art. 118, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni.

Sąd Okręgowy wskazał, że organ rentowy decyzją z 22.11.2018 r. odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego. Podstawę wydania decyzji stanowiło naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię pojęcia likwidacja zakładu pracy, skutkiem czego nieprawidłowo pozwany organ rentowy przyjął, iż wnioskodawczyni

nie posiada wymaganego stażu pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy, w ślad za organem rentowym, błędnie przyjął, że osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, nie ma możliwości zakończenia działalności gospodarczej poprzez „likwidację pracodawcy”.

Przyjęcie, iż sporny stosunek pracy wnioskodawczyni ustał wskutek likwidacji pracodawcy, spowodowało, że wnioskodawczyni wystarczył 25 letni okres zatrudnienia do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W sytuacji, gdy sąd zmienia decyzję organu rentowego i przyznaje świadczenie, a jednocześnie nie orzeka w sprawie odsetek, jeżeli sąd dysponuje tym samym co organ rentowy materiałem dowodowym i orzeka co do istoty sprawy, należy uznać, że wystąpił błąd organu rentowego i że organ rentowy nie załatwił sprawy w terminach, o których mowa w art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszelkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005r., I UK 159/04, OSNP 2005/19/308). Orzecznictwo w sprawach emerytalnych traktuje bowiem błąd szerzej niż w sprawach cywilnych, zaliczając do niego każdą obiektywną wadliwość decyzji niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, czy celowego działania.

Zdaniem Sądu Okręgowego przepis ten powinien być interpretowany w zgodzie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.09.2007r., P 11/07 (OTK-A 2007, Nr 8, poz. 97), w uzasadnieniu którego Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30-dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu - jednakże tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

W ocenie Sądu I instancji w rozpoznawanej sprawie organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie świadczenia wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego w organie pozwanym w dniu 1.10.2018r., przy czym na dzień złożenia wniosku spełniła wszystkie warunki do przyznania prawa do tego świadczenia, a w szczególności posiadała wymagany staż pracy, co było jedyną sporną okolicznością w sprawie, w sytuacji rozwiązania umowy o pracę wskutek likwidacji pracodawcy, co było przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu. Wskutek powyższego 30 dniowy termin minął 31.10.2018 roku.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku,

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił prawo do świadczenia oraz dokonał wypłaty świadczenia w terminie,

b) art. 118 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie świadczenia, podczas gdy powyższe nie zostało stwierdzone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z

9.02.2021r., sygn. akt III AUa 461/20, a nadto organ pozwany ustalił prawo do świadczenia oraz dokonał wypłaty świadczenia w terminie,

II. Naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, iż w sprawie doszło do opóźnienia w przyznaniu G. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego, a w konsekwencji wypłaty świadczenia i przyczyną tego opóźnienia są okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, podczas gdy okoliczność ta nie została potwierdzona w zebranych materiale dowodowym.

W świetle powyższych zarzutów pozwany wniósł o:

- 1) zmianę wyroku i oddalenie odwołania,
- 2) ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
- 3) zasądzenie od odwołującej na rzecz organu pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację odwołująca wniosła o oddalenie apelacji organu rentowego w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołującej przysługują odsetki za zwłokę w wypłacie świadczenia przedemerytalnego, przyznanej ostatecznie na podstawie decyzji ZUS z 9 kwietnia 2021r. wydanej w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego z 9.02.2021r., sygn. akt III AUa 461/20.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Stąd też Sąd Apelacyjny ustalenia tego Sądu w całości uznał i przyjął jako własne. Sąd Apelacyjny nie stwierdził przy tym naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia. Sąd meriti zebrał i szczegółowo rozważył wszystkie dowody oraz ocenił je w sposób nienaruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Wobec tego nie sposób jest podważać adekwatności dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów.

Wskazać na wstępie należy, że zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (wyrok SN z dnia 9.03.2001 r., II UKN 402/00), a zatem w tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy, odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne

jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia.

Jednocześnie w myśl art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W przypadku świadczeń terminy, o których mowa w ww. art. 85 ustawy systemowej, określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przewidują one, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji, licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia.

W sytuacji, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem sądu, 30-dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku, ale jedynie wówczas, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Sąd Apelacyjny podziela nadto pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04 (OSNP 2005/19/308), zgodnie z którym wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wówczas, gdy organ rentowy w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wnioski, to dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, zwłaszcza, gdy w tym postępowaniu nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu. Z kolei w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r., III UK 110/11 (LEX nr 1227452) Sąd Najwyższy przyjął, iż w celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. Jednakże nawet w takiej sytuacji Sąd Najwyższy dodatkowo podkreślił konieczność uwzględnienia tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty podniesione przez organ rentowy nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny podkreśla, że już w chwili złożenia wniosku przez odwołującą o świadczenie przedemerytalne,

wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki do przyznania prawa do tego świadczenia, a w szczególności posiadała wymagany staż pracy.

Organ rentowy decyzją z 22.11.2018 r. odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego, stosując w okolicznościach sprawy błędną wykładnię pojęcia likwidacja zakładu pracy, a w rezultacie nieprawidłowo uznając, że wnioskodawczyni nie posiada wymaganego stażu pracy. W toku sądowego postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny w sprawie III AUa 461/20 nie miał wątpliwości, że pracodawca rozwiązał stosunek pracy z odwołującą, zakończył prowadzenie działalności oraz że rzeczywistą przyczyną rozwiązania z odwołującą umowy o pracę była likwidacja pracodawcy i likwidacja miejsca pracy odwołującej. W konsekwencji w sytuacji rozwiązania umowy o pracę wskutek likwidacji pracodawcy, wnioskodawczyni uzyskała 25 letni okres zatrudnienia do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Argumentacja apelującego miała na celu wykazanie, że przyznanie odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego nastąpiło na skutek ustaleń poczynionych dopiero przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w sprawie III AUa 461/20, wobec czego obiektywnie nieprawidłowa decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22.11.2018r. nie była następstwem okoliczności leżących po stronie organu rentowego. Błędnie jednak próbował wykazać skarżący, że to w toku tamtego postępowania doszło do ujawnienia dowodów i okoliczności, które wpłynęły na zmianę zaskarżonej w tamtym procesie decyzji i przyznanie odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowisko pozwanego jest nieprawidłowe, gdyż w toku postępowania sądowego nie zostały przedstawione nowe dowody skutkujące przyznaniem odwołującej prawa do świadczenia, a jedynie dokonano odmiennej wykładni prawa. Przyjęcie, iż sporny stosunek pracy wnioskodawczyni ustał wskutek likwidacji pracodawcy, spowodowało, że wnioskodawczyni uzyskała 25 letni okres zatrudnienia do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Materiał dowodowy zgromadzony na etapie postępowania prowadzonego przed organem rentowym dawał zatem podstawę do wydania trafnej decyzji w przedmiocie ustalenia prawa wnioskodawczyni do świadczenia przedemerytalnego, gdyż na dzień złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne (1.10.2018r.), wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki do przyznania prawa do tego świadczenia, a w szczególności posiadała wymagany staż pracy. Sąd Okręgowy słusznie uznał więc, że nie ma okoliczności usprawiedliwiających, dla których organ rentowy zaniechał wydania decyzji przyznającej odwołującej prawo do świadczenia przedemerytalnego, zaś 30 dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia upłynął 31.10.2018 r.

Skoro zatem ZUS na etapie postępowania administracyjnego dysponował całokształtem niezbędnych dowodów, a przy tym stan tych dowodów nie został w żaden istotny sposób zmodyfikowany w prowadzonym następnie postępowaniu odwoławczym (sądowym), to uznać należało, że w wyniku własnych zaniedbań organ rentowy nie wydał prawidłowej decyzji w powyższym przedmiocie – czego dowiodło postępowanie jurysdykcyjne przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu, zakończone wydaniem prawomocnego wyroku z dnia 9.02.2021r. Zatem ZUS ponosi odpowiedzialność z tytułu wadliwej oceny przesłanek prawa do świadczenia przedemerytalnego, a tym samym odwołująca ma prawo do odsetek za opóźnienie od wypłaconych kwot świadczenia przedemerytalnego za okres od 1.11.2018r. do 25.11.2019r.

W konsekwencji uznając zarzuty apelującego za nieuzasadnione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację.

Renata Pohl	Wiesława Stachowiak	Małgorzata Aleksandrowicz
-------------	---------------------	---------------------------